

JULIE KLASSEN

DE KUST VAN
3
DEVONSHIRE

De
BALLINGE
van
SIDMOUTH

Julie Klassen

De ballinge van
Sidmouth

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3777 7
ISBN 978 90 297 3778 4 (e-book)
ISBN 978 90 297 3779 1 (audioboek)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de Herziene Statenvertaling © Stichting Herziene Statenvertaling 2010/2016.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Seaside Homecoming* bij Bethany House, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, USA.

© 2024 Julie Klassen

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht
Alle rechten voorbehouden.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

De regen deprimeert... Milady verveelt zich een ongeluk.
En is in de greep van Grote Wanhoop.

– Charles Dickens, *Bleak House*

Mei 1820

Somber. Het weer, haar stemming, haar leven.

Juffrouw Claire Summers schoof het stoffige fluwelen gordijn open en zag buiten alweer een treurige dag in Edinburgh. Twee verdiepingen lager plensde de regen op de keienstraat, waar enkele koopmanskarren en huurrijtuigen, vergezeld van hoefgeklepper, passeerden. De koetsiers hadden hun hoed diep over hun ogen getrokken en zelfs de paarden bogen hun hoofd tegen de regen. Op het natte wegdek bevonden zich geen voetgangers, afgezien van een slagersjongen die op een holletje met een ingepakte bezorging langsliep.

Toen hield een koets stil voor het huis. Een man verscheen, waarna hij een hoge hoed op zijn blonde haar zette, uitstapte en met grote stappen naar de deur liep, waar hij verdween onder het uitstekende dak van het portiek.

‘Doe de gordijnen dicht!’ eiste haar oudtante. ‘Ik heb je gezegd dat het licht pijn doet aan mijn ogen.’

Welk licht? dacht Claire. Ze beet op haar tong, trok het gordijn dicht en draaide zich om naar de gekrompen gestalte in het hemelbed.

In de verte klonk de deurklopper.

De oude vrouw, wier hoofd en schouders door kussens werden ondersteund, fronste. ‘Wie is dat? Dokter McClain is al geweest.’

‘Ik weet het niet.’ Bezoekers waren zeldzaam, op regelmatige visites van de dokter en de apothekersassistent na.

‘Hmpf. Waarschijnlijk die jongeman van de apotheek weer. Om de andere dag schijnt hij weer een of andere nutteloze nieuwe tinctuur te moeten bezorgen. Wijs hem erop dat hij de leveranciersingang moet gebruiken en niet de voordeur.’

‘Hij is het niet. Ik ken deze man niet.’

De oude vrouw gebaarde met een zwakke hand naar de zijtafel. ‘Water.’

Claire liep naar de tafel om een glas vol te schenken, maar ze werden onderbroken door een zachte klop.

Agnes Mercer draaide haar hoofd naar de slaapkamerdeur. ‘Binnen.’

De stokoude butler betrad met een visitekaartje op een zilveren presenteerblaadje de kamer.

Haar tante snoof. ‘Wat nu weer?’

‘Er is een heer op bezoek gekomen. Ene meneer Callum Henshall.’

‘Henshall? Ik ken niemand die zo heet.’

‘Hij vraagt juffrouw Summers te spreken.’

Een schok van verrassing ging door Claire heen, gevolgd door een onheilspellend voor gevoel.

En jawel, de oude vrouw kneep haar ogen samen en een achterdochtige rimpel verscheen in haar voorhoofd. ‘Wat heb jij uitgespookt, behalve door de ramen naar mannen te loeren? Ben je stiekem naar buiten geweest om ze ook nog te ontmoeten?’

‘Absoluut niet. Ik ken ook niemand die zo heet.’

Claire kende heel weinig mensen in Schotland, want ze had nu bijna twee jaar in relatieve afzondering geleefd. De enige uitzondering was regelmatig kerkbezoek geweest, totdat de gezondheid van haar tante zo zeer achteruitgegaan was dat ze bedlegerig was geworden.

Weer werd de knokige hand opgeheven. ‘Stuur hem weg, Campbell.’

‘Ja, mevrouw.’

Claire barstte uit: ‘Heeft hij gezegd waarvoor hij komt?’

Moeten we niet eerst vragen wat hij wil?’

‘Nee,’ snauwde tante Mercer. ‘Ik zei: stuur hem weg.’

De oude getrouwe trok zich terug. Claire hielp de vrouw haar hoofd op te richten om een slok water te kunnen drinken. Ondanks haar zorgzaamheid sijpelde de vloeistof uit de hoek van haar tantes dunne, gerimpelde lippen.

‘Stuntel. Ik vroeg niet om een bad,’ mopperde ze, hoewel het haar toon ontbrak aan vinnigheid.

Claire haalde vlug een linnen servet en veegde het water weg.

De butler kwam een paar minuten later terug, nu lag er een opgevouwen briefje op het zilveren presenteerblaadje. ‘Hij vroeg of juffrouw Summers, als ze hem niet wil ontvangen, hem de eer wil aandoen dit te lezen.’

Weer gleed er een boze blik over haar tantes rimpelige gezicht. ‘Geef aan mij.’ Haar hand schoot met verrassende snelheid uit.

Het was niet de eerste keer dat tante Mercer erop stond een brief te lezen die aan Claire was gericht. In dit geval was Claire eerder nieuwsgierig dan verbolgen, want ze had werkelijk geen idee welke boodschap de onbekende kon willen overbrengen.

Tante Mercer vouwde het briefje open en las het zwijgend, waarbij de rimpel tussen haar dunne wenkbrauwen dieper werd.

‘Wat is er?’ vroeg Claire. ‘Wat zegt hij?’

‘Niets noemenswaardigs. Het schijnt dat die Schot je zussen heeft ontmoet in Sidmouth en de groeten van hen wilde doen. Zoals we overduidelijk hebben gemaakt, mogen ze geen contact met je zoeken...’ Ze schudde vol afkeer haar hoofd en begon het briefje weer op te vouwen.

Een groet van haar zussen? Door toedoen van Emily, vermoedde ze. Claires maag rammelde, hongerig naar nieuws van haar familie. Ze werd naar lichaam en ziel verteerd door eenzaamheid.

‘Mag ik het zelf lezen?’ vroeg Claire. ‘Of de man tenminste bedanken voor de moeite van het doorgeven?’

‘Nee, dat mag je niet.’ Agnes Mercer stak de butler het briefje toe. ‘Weggooien.’

Hij aarzelde. ‘Zal ik het in de lade leggen, bij de andere?’

Andere? Het woord schalde door Claires hoofd. Ze wist maar van één brief. Waren er meer geweest?

‘Dit briefje is het niet waard om te bewaren. Verbrand het.’

Tante Mercer had haar niet toegestaan één brief te lezen en te beantwoorden, en ze had ieder woord gedicteerd van Claires antwoord om Emily te ontmoedigen om te schrijven. Had haar zus toch weer geschreven?

Met een spijtige blik in Claires richting nam de butler de boodschap plichtmatig aan van zijn mevrouw, liep door de kamer en gooide het in de haard. De vlammen sprongen op om het te verteren.

Claire zonk neer in een stoel en keek toe terwijl het papier-tje zwart werd en verschrompelde. In een ogenblik verdwenen, net als haar vroegere leven en hoop voor de toekomst.

★★★

Sarah Summers stapte op de veranda van Sea View om haar bezem uit te schudden en bleef even staan om de frisse lucht van de prachtige ochtend in Devonshire in te ademen. Ze keek naar de grijsblauwe zee in het zuiden, en toen naar het westen, waar een zee van gele trompetnarcissen begon te verwelken op de heuvelhelling, om spoedig te worden vervangen door klaprozen, oranje lelies en misschien zelfs distels met paarse kronen, die hier in het wild groeiden.

Distels waren het symbool van Schotland en Sarah kon nooit aan distels denken zonder aan Callum Henshall te denken. De knappe Schotse weduwnaar en zijn tienerstiefdochter waren het afgelopen voorjaar hun eerste gasten geweest. Ze kon nog steeds nauwelijks geloven dat ze zo stoutmoedig geweest was om hem te schrijven. Zoiets vrijpostigs had ze nog nooit gedaan.

Het was natuurlijk Emily's idee geweest. Veertien dagen geleden waren ze met z'n drieën – Emily, Viola en een onwillige Sarah – bij elkaar gekomen voor een privégesprek terwijl Georgiana op de liefdadigheidsschool was om Cora te bezoeken, haar vriendinnetje dat daar schoolging. Het onderwerp van de bespreking? Wat te doen met Claire. Ze hadden Georgiana er niet bij betrokken omdat zij nooit de echte reden te horen had gekregen waarom hun oudste zus naar Schotland was gegaan. En ze hadden moeder er niet bij betrokken omdat zij nog steeds vastbesloten was om de verordening van haar echtgenoot te gehoorzamen. Vader had Claire verstoten en moeder verboden haar onderdak te verschaffen of zelfs haar naam uit te spreken. En ze had verkozen zelfs na zijn dood aan die eis te voldoen.

‘We moeten iets doen,’ zei Viola stellig.

‘Waarom nu,’ vroeg Sarah, ‘na al die tijd?’

‘Omdat we meerdere keren geprobeerd hebben contact met haar te zoeken en geen ander antwoord hebben gekregen dan dat wat ik jullie vorig jaar heb laten zien. Weet je nog?’ vroeg Emily. ‘Het korte antwoord op de eerste brief die ik heb gestuurd, kwam erop neer dat ik vaders wensen maar moet respecteren en niet meer moet schrijven.’

Sarah herinnerde zich inderdaad de enige brief die ze van Claire hadden ontvangen in de bijna twee jaar dat ze afwezig was geweest. Toen Sarah hem zelf had gelezen, moest ze het met Emily eens zijn dat het niet klonk alsof Claire die koude, onpersoonlijke brief had geschreven. Toch had Sarah haar handschrift herkend.

‘En ze had ondertekend met “Clarice”,’ bracht Emily hun onder het oog. ‘Zo noemde ik haar soms sarcastisch als ze de baas over ons speelde als een ouder in plaats van een zus. “Ja, Clarice. Ik zal het meteen doen, Clarice.”’

Viola zei: ‘Dat weet ik nog.’

‘Ik denk dat het een verborgen boodschap is,’ vervolgde Emily. ‘Ik denk dat tante Mercer gezegd heeft wat ze moest schrijven en dat Claire dat ons op een subtiële manier liet

weten. Agnes Mercer is per slot van rekening vaders tante en ze is kennelijk vastbesloten zijn laatste verordening ten uitvoer te brengen, net als moeder.’

Sarah knikte nadenkend terwijl ze die mogelijkheid overwoog.

‘Ik heb haar toch nog een keer geschreven,’ voegde Emily eraan toe, ‘om haar uit te nodigen voor mijn bruiloft. Geen antwoord.’

‘Ik heb ook geschreven,’ zei Viola, ‘om haar te laten weten dat de majoor en ik van plan zijn naar Schotland te reizen en haar graag zouden bezoeken. Ik heb ook geen antwoord gekregen. Waarom zou ze niet antwoorden?’

Sarah haalde haar schouders op. ‘Om de wensen van onze vader te eren, zoals in de brief staat.’

‘Of,’ theoretiseerde Emily, ‘misschien heeft tante Mercer haar onze brieven nooit laten lezen. Ik zou zelfs kunnen denken dat Claire daar niet langer woont, als we dit ene antwoord in haar handschrift niet hadden.’

Viola zei: ‘John en ik zijn vastbesloten haar te bezoeken tijdens onze reis – of het tante Mercer bevalt of niet. Maar we zijn van plan om onderweg op meerdere plaatsen te stoppen om de lange reis te onderbreken en de bezienswaardigheden te bekijken. Het is tenslotte onze huwelijksreis, al is het veel te laat. Maar we zullen er twee of drie weken over doen om Edinburgh te bereiken.’

Emily tikte tegen haar kin en wierp Sarah een veelzeggende blik toe. ‘In de tussentijd... Kenden we maar iemand die in de buurt van Edinburgh woont. Iemand die namens ons bij Claire op bezoek zou kunnen gaan tot Viola kan gaan?’

‘Meneer Henshall, bedoel je.’ Sarahs brein begon overuren te maken en haalde herinneringen op aan hun korte kennismaking tijdens zijn verblijf in Sea View. Zou het aanmatigend zijn om hem te schrijven terwijl ze zijn avances had afgewezen, zelfs zijn verzoek om haar rechtstreeks te mogen schrijven?

Sarah zei: ‘Ik zou hem wel kunnen schrijven om hem te

vragen langs te gaan *als* hij toch naar Edinburgh gaat. Ik zou het vervelend vinden om hem te vragen er een speciale reis voor te maken.’

‘O, dat vindt hij vast niet erg,’ zei Emily met een ondeugende grijns. ‘Voor jou niet.’

Dus Sarah had haar twijfels opzijgezet en geschreven aan de man die nooit ver uit haar gedachten was.

Geachte meneer Henshall,

Ik schrijf u namens mijzelf en mijn zussen Emily en Viola om u een gunst te vragen. Ik hoop dat het niet te aanmatigend is na onze korte kennismaking.

U herinnert zich wellicht dat ik een oudtante in Edinburgh heb genoemd. Onze zus Claire woont daar als haar gezelschapsdame. We hebben al enige tijd geen nieuws van haar vernomen en recente brieven aan haar zijn onbeantwoord gebleven.

We maken ons waarschijnlijk zorgen om niets, maar het zou ons enorm geruststellen als u op de een of andere manier kunt langsgaan om u ervan te verzekeren dat Claire het goed maakt en in goede gezondheid verkeert. Ik herinner me dat u vertelde dat u soms naar Edinburgh gaat en als dit nog steeds het geval is, zou het dan mogelijk zijn dat u namens ons een bezoek brengt? Natuurlijk verwachten we niet van u dat u er speciaal heen gaat. Voor het geval dat u een bezoek kunt brengen, sluit ik het adres van onze tante in.

Hoe dan ook, ik hoop dat alles goed is met u en Effie. Wij allen sturen u beiden onze hartelijkste groeten.

*Hoogachtend,
juffrouw Sarah Summers*

Sarah en haar zussen wachtten nu zijn antwoord af.

De volgende dag kwam Emily het kantoor binnenrennen, waarbij ze met haar ene hand een brief omhooghield en met de andere Viola achter zich aan trok. ‘Hij is er! Hij is er!’ Ze stak Sarah de brief toe. ‘Voor jou. Met het poststempel van Edinburgh.’

Sarah nam de brief aan en keek een moment neer op haar naam in zijn handschrift. Een lichte trilling in haar vingers sloot aan bij de trilling in haar buik.

‘Waar wacht je op?’

‘Ja, ja. Geef me even de tijd.’

Ze ging in een van de leunstoelen zitten. Emily plofte naast haar neer terwijl Viola begon te ijsberen. Sarah las hardop:

Geachte juffrouw Summers,

Ik was verrast en vergenoegd toen ik uw brief ontving, hoewel ik de zorgen die voor u aanleiding waren om te schrijven betreur. Mijn dank dat u me dit verzoek hebt toevertrouwd. Het is een eer en een voorrecht om u en uw lieve familie, aan wie ik dierbare herinneringen heb en voor wie ik de diepste achting heb, van dienst te kunnen zijn.

Helaas kan ik u geen bevredigend bericht verschaffen.

Nadat ik uw brief had ontvangen, ben ik zo snel als ik kon naar Edinburgh gereisd en naar het adres gegaan dat u me hebt gegeven – een huis in de New Town. Ik stelde me voor aan een huisknecht, overhandigde hem mijn kaartje en vroeg uw zus te spreken. Een paar minuten later werd ik weggestuurd.

Omdat ik die mogelijkheid had voorzien – ik ben tenslotte een vreemde voor hen – heb ik de vrijheid genomen een kort briefje op te stellen, waarin ik me voorstelde als iemand die haar familie in Sidmouth heeft ontmoet en de groeten van hen wenste te doen en te vragen naar haar welzijn. De

huisknecht nam het briefje aan en deed prompt de deur voor mijn neus dicht. Ik hoop dat hij het aan uw zus heeft gegeven, maar ik kan het niet garanderen.

Het spijt me dat ik niet meer succes heb gehad en wilde dat ik u geruststellende berichten kon sturen over de gezondheid en het geluk van uw zus. Als zij of uw tante contact met me opneemt (ik heb hun mijn adres gegeven), dan zal ik het u natuurlijk laten weten.

Als er in de tussentijd nog iets anders is dat ik kan doen, aarzel dan alstublieft niet het me te laten weten.

*Hoogachtend,
Callum Henshall*

Emily gooide haar handen in de lucht. ‘Een onbevredigend bericht, zeg dat wel! Wat moeten we hiermee? We weten niet meer dan eerst.’

‘We weten in elk geval dat Claire daar waarschijnlijk nog woont,’ zei Sarah. ‘Hoewel ik me beter zou voelen als hij haar had gezien.’

‘Wat ongemanierd om hem niet te ontvangen,’ zei Viola. ‘Dat is stellig door toedoen van tante Mercer en niet van Claire.’

‘Dat ben ik met je eens,’ zei Sarah. ‘Tenzij misschien haar ervaring met... een zekere heer haar op haar hoede heeft gemaakt voor mannen in het algemeen.’

‘Daar had ik niet aan gedacht.’ Emily keek haar tweelingzus aan. ‘Ik ben zo blij dat jij en de majoor er binnenkort heen reizen, Vi. Ze zullen stellig niet weigeren om jou te ontvangen.’

‘Laten we hopen van niet.’

‘Hebben jullie alles al ingepakt?’

‘Ja. We vertrekken morgenochtend in alle vroegte.’

Emily gaf haar hand een kneepje. ‘Heel veel plezier gewenst.’

‘Dank je. Ik zal schrijven met nieuws zo gauw als ik kan.’

TERUG NAAR DE KUST VAN DEVONSHIRE, DÉ PLEK VOOR ROMANTIEK EN TWEEDE KANSEN IN TIJDEN VAN TEGENSLAG.

Claire Summers is in ongenade gevallen en woont bij haar strenge oudtante in Schotland, ver weg van de rest van haar familie. Wanneer haar oudtante sterft, besluit ze het roer om te gooien en in een pension te gaan werken.

Als ze de knappe, geheimzinnige eigenaar van het pension ontmoet, voelt ze zich tot hem aangetrokken, maar twijfelt ze ook of ze hem wel kan vertrouwen. Is hij betrouwbaarder dan de edelman die haar jaren geleden verraadde? En zal hij haar op zijn beurt niet afwijzen als hij ontdekt dat haar deftige façade een minder respectabel verleden verbergt?

Ondertussen hoort de familie Summers dat hun oudtante is overleden en dat Claire zonder iets te zeggen is verdwenen. De zussen slaan de handen ineen om hun oudste zus te vinden. Maar is het niet te laat voor een hereniging?

Julie Klassen schrijft meeslepende romans vol historische details en intrigerende plots. Met haar verhalen neemt ze je mee terug naar het Engeland van de negentiende eeuw. Met drie van haar romans won ze de Christy Award, de meest prestigieuze prijs binnen de christelijke fictie. *De ballinge van Sidmouth* is het derde en los te lezen deel in de serie *De kust van Devonshire*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029737777 NUR 342

9 789029 737777 >